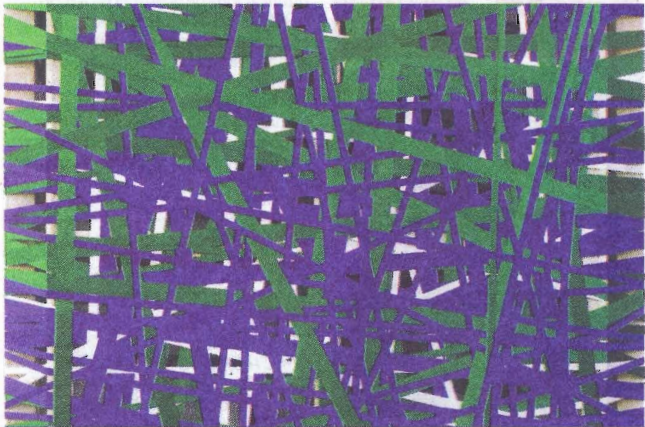

L'experiència de dialogar

Gelosia III, de Carmen Anzano (2012).

Espai VoiArt. Fins al 26 de maig

Martín Carral i Carmen Anzano comparteixen taller, afecte i espai expositiu. No sé com deu funcionar aquesta parella, però si titula la mostra *L'experiència de dialogar* és que alguna cosa s'han de dir, encara. M'espero un diàleg punyent, entre Apollo i Venus, i el que trobo és una sèrie de geometries. Circulars, les de Martín Carral. Més anguloses i volumètriques, les de Carmen Anzano. Ja m'imagino que cadascú deu aparcar a la seva manera...

Un teòric podria inflar textos tot elogiant geometries quàntiques i remolins d'antimatèria poètica. Jo, a les expansions circulars de Martín

Per què ens hem de posar transcendents a l'hora de tractar la geometria?

Carral, només se m'acudeix esperar-hi el típic James Bond sorgint del fons de la tela, acompanyat de l'aparell instrumental que n'accentua el misteri. Perquè, és que ens hem de posar transcendents a l'hora de tractar la geometria? Hem d'explicar les meravelles de pi, el calendari maia o la subjectivització del *trompe l'oeil*? No hem viscut i patit ja les meravelloses aventures

constructivistes, renovades per la cinètica i l'art òptic, i fins i tot el minimalisme?

Si repassem la trajectòria artística de Carral, veurem que es va iniciar pintant escenes taurines i visions urbanes carregades d'expressionisme. Després dels 80, explora tècniques com el degoteig. Actualment, es dedica al cuit i amagar de cels, inferns i dimensions tan variades com una selecció de galetes Pujol. Pel que fa a Anzano, en el seu currículum trobarem una praxi que fa 30 anys estava de moda: artista que empra tècniques tradicionalment pròpies de la dona, alhora que practica l'autodescobriment de gènere. En aquest cas, el teixit i el cos.

Som davant de gelosies fetes de teixit i traus metàl·lics, confegides entorn del bastidor pictòric, amb colors intrusius però engrescadors. Si l'art ha de transcendir, que no ho faci tan sols en sentit metafísic. Fem que la seva arquitectura doni suport al voyeurisme de l'altra banda estant, que esdevingui confessionari on expiar excessos, que vesteixi un discurs que molts creuen fútil. Anzano ha creat una obra de dimensions considerables, *Teixint l'aire*, a través de la qual podem, literalment, passejar. I qui diu passejar, diu creure's llamàntol atrapat en una xarxa, evocar la veneçolana Gego o fins i tot meditar sobre la teoria dels sis graus de separació. Tot plegat, un gran guinyol geomètric on l'important és deixar-se endur per la poètica de l'angle dinàmic.

—Ricard Mas